

Hoi mam,

Je vroeg me om een instructie omdat je me alsnog graag een veilige plek wilt bieden in je huis. Ook al ben ik bijna 50 en jij dik in de 70 ontroerd je vraag me en ben ik geraakt.

Je hebt me al erkenning gegeven voor het feit dat jij geen goede moeder voor me bent geweest. En nu merk je op dat ik me, die paar keer per jaar dat ik je zie, me niet prettig bij je voel.

Dat doet me goed, ook omdat je erkende dat de schade die je aangericht hebt bij mij als kind niet meer te herstellen is, dat heb ik, voor zover mogelijk zelf gedaan als volwassene. Dat was hard werken maar dat is me gelukt. Ik voel me ook geen slachtoffer van jou omdat de ervaringen in mijn jeugd al heel lang niet meer bepalend zijn voor wat voor keuzes ik maak in mijn leven.

Eerst dacht ik tsja moet ik nu zelf zeggen hoe jij mij alsnog een veilige plek kan bieden? Zit ik daar nog op te wachten?

En toen voelde ik aan alles JA dat ga ik doen. Omdat ik weet dat jouw vraag van een oprechte, integere plek komt.

Wat jouw huis alsnog een veilige plek voor mij zou maken?

Een plek waar ik kan komen, kan neerstrijken zonder dat je iets van me vraagt.

Waar ik even kan werken, op de bank kan chillen met een kop thee. Een paar minuten of langer, dat de duur van mijn bezoek niets uitmaakt. Een plek waar ik kan kletsen als ik zin heb zonder dat het gesprek uiteindelijk weer over jou gaat.

Een plek waar ik aan je merk, verbaal en non-verbaal dat je het fijn vindt dat ik er ben. En dat je toch je eigen gang gaat. Zoiets 😊